

ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಮಾತ್ರ ವೆಂಕಪ್ಪಯ್ಯನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾದರೂ ಹೆಂಡತಿ ವಾಪಾಸು ಬಂದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ ಆ ಮಗರಾಯ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಮೂಲಿ ಯಂತಾಗಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಎರಡು ಸಲವಾದರೂ ಬಂದು ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ದೀರ್ಘ ಅವಧಿ. ಮಗ ಮತ್ತು ಆ ಹಿಡಿಂಬೆಯಂತಹ ಸೊಸೆಗೇನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತೇ. ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿನ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಸುರಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸುಖವಾದರೂ ಏನು ಎಂದುಕೊಂಡು ಈಕೆಯೇ ಆ ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲವನ್ನೂ ತಡೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಳೇ. ವೆಂಕಪ್ಪಯ್ಯನಿಗೆ ಏನೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟ ಸುಖದ ಮಾತು ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರ ನೆನಪು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಳು ಬರುವಂತಾಗುವುದೂ ಆಗಲೇ. ಆ ದುಃಖ ಮತ್ತು ಅಳುವಿನ ನಡುವೆಯೂ ಗಳಿಗೆಗೊಮ್ಮೆ ಮಗ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ದಾರಿಯತ್ತ ನೋಡುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನಗಳ ಸಂಭ್ರಮ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಬಡತನ. ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಬಡತನ. ಮೊದಲನೆಯದು ಹೆಣ್ಣೆಂದು ಹೀಗೆದ ಅತ್ತೆ ಎರಡನೆಯದು ಗಂಡಾದಾಗ ಆಗಲೇ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಹಲ್ಲು ಉದುರಿದ್ದ ತನ್ನ ಬೊಟ್ಟು ಬಾಯಿಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ತೆರೆದು 'ಹ್ಹ..ಹ್ಹಾ...ನೋಡು

ರಾಜಕುಮಾರನ ಹಾಗಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದು ತೋರಿಸಿದಾಗ ತಾನೂ ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದ್ದು ಹೌದು. ಗಂಡು ಮಗು ಎನ್ನುವ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದಾಗ 'ಆ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಅದೇನು ಮಾಡುತ್ತದೆ' ಅನ್ನಿಸಿದರೂ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಡತನವಿದ್ದ ತಾನು ಅದು ಬೇರೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಿಯೇನು ಎಂದು ಹೆದರಿ ಒಪ್ಪಿದ್ದೂ ಹೌದು. ಆದರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾದಾಗ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವರು ಮತ್ತೆ ಅತ್ತೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ ಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಕಂಡೇ ಸಾಯಬೇಕು ಎಂಬ ಬಯಕೆ ತೀರಿದ್ದಕ್ಕೂ ಇರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೂ ಇರಬಹುದು. ಅತೀ ಉತ್ತಾಹದಲ್ಲಿ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಿದ ಮುದುಕಿ ತಾಯಿ ಮಗುವನ್ನು ಇತ್ತ ಕಳಿಸಿ ಜ್ವರವೆಂದು ಮಲಗಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಉಳಿದಂತೆ, ಹಾಸಿ ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಬಡತನವಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯ ತವರಿನವರು ಈಕೆಯನ್ನು ಕರೆಯಲೂ ಇಲ್ಲ. ಈಕೆ ತಾನಾಗಿ ಹೋಗಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆಲ್ಲ ವೆಂಕಪ್ಪಯ್ಯ, ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳು ಮತ್ತು ಮಗನ ಪ್ರಪಂಚ. ಅದೇನು ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡದೂ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವುದು ದುದ್ದಿಡ್ಡವರಿಗೆ. ಅವರಿಗೆ ಊರೇನು ಪರ ಊರೇನು! ಪರದೇಶವೂ ಅವರದ್ದೇ. ದುದ್ದಿಡ್ಡವನಿಗೆ ಅವನ ಊರು ಬಿಡಿ ಅವನ ಮನೆಯೂ

ಚಿತ್ರಗಳು: ಸೃಜನ್